

PROLOGAS

Prieš trejus metus

Vieną neįprastai žvarbų ir atšiaurų pirmadienio vakarą šešiasdešimt aštuonerių Virdžinija Veikling pamažu žingsniavo per Metropoliteno meno muziejaus Kostiumų galeriją. Vaikštinėdama po parodą nė nenujautė, kad šis puikus vakaras baigsis tragedija.

Nenumanė ir to, kad jai liko gyventi vos keturias valandas.

Muziejus buvo uždarytas viešumenei, mat netrukus turėjo prasidėti pelningiausias metinis labdaros renginys, ir šį vakarą buvo pakviesti rėmėjai pasižvalgyti į sukneles, kuriomis puošėsi buvusios pirmosios šalies ponios per inauguracijos iškilmes.

Ir Virdžinija buvo pasirinkusi lygiai tokį pat apdarą, kokį vilkėjo Barbara Buš 1989 metais: Oskaro de la Rentos kūrinį – juodo aksomo korsažą ilgomis rankovėmis ir ilgą raibuliuojančio mėlyno atlaso sijoną. Moteris žinojo, kad suknelė atrodo oriai, karališkai, tokį įspūdį ir norėjo padaryti.

Vis dėlto Virdžinija abejojo dėl makiažo, padaryto Dinos, nes, jos nuomone, jis buvo per ryškus. Dina paprieštaravo:

– Ponia Veikling, pasikliaukit manimi. Jis tobulai tinka prie tamsių jūsų plaukų ir gražios odos, nuostabiai dera su skaisčiai raudonu lūpdažiu.

Gal taip, o gal ir ne, mąstė Virdžinija. Tačiau buvo tikra: kruopštus makiažas ją atjaunino dešimčia metų. Ji slinko nuo vieno inauguracijos apdaro prie kito, žavėdamasi jų įvairove:

siaura Nensės Reigan suknele vienu apnuogintu petimi; Meimės Eizenhauer rausvo šilko drabužiu, nusagstytu dviem tūkstančiais netikrų briliantų; ledi Berd Džonson prinokusių kukurūzų geltonio suknele, puošta kailiu; Lauros Buš sidabro spalvos rūbu ilgomis rankovėmis; ryškiai raudona Mišelės Obamos suknele. Tos moterys labai skirtingos, bet visos troško šalia savo vyro, prezidento, atrodyti geriausiai.

Gyvenimas lėkte lekia, pagalvojo Virdžinija. Juodu su Bobu pradėjo kartu gyventi nedideliame trijų kambarių bute, dvibučiame name, kuris buvo įsikūręs anuomet nemadingame Žemutiniame Istaide, Manhatane, bet jų gyvenimas tučiuojau ėmė keistis. Bobas turėjo įgimtą gyslelę prekiauti nekilnojamuoju turtu, ir baigiantis pirmiems jų santuokos metams nupirko jiedviem namą, pasiskolinęs šiek tiek pinigų. Tai buvo pirmas iš daugelio puikių jo sandorių nekilnojamojo turto srityje. Dabar, praėjus keturiasdešimt penkeriems metams, ji turi namą Grinviče, dvarą Konektikute, dviejų butų namą Parko aveniu, gražų būstą prie vandenyno Palm Biče ir kooperatinį butą Aspene sliadinėjimo atostogoms.

Deja, prieš penkerius metus Bobą staiga pakirto širdies priepuolis. Virdžinija žinojo, koks jis būtų patenkintas matydamas, kaip kruopščiai Ana vadovauja verslui, kurią jis sukūrė šeimai.

Labai jį mylėjau, liūdnai mąstė moteris, nors jis buvo ūmus, greitai užsiplieskiantis ir labai valdingas. Bet, tiesą sakant, toks sutuoktinio būdas jai mažai rūpėjo.

O prieš dvejus metus į jos gyvenimą įžengė Aivenas, jaunesnis už ją dvidešimčia metų. Jis priėjo prie jos per kokteilių vakarėlį meno parodoje, nedidelėje Grinvič Vilidžo studijoje. Virdžinijos akis užkliuvo už straipsnio apie dailininką, ir ji nusprendė aplankyti parodą. Ten buvo vaišinama pigiu vynu. Moteris jį gurkšnojo iš plastikinio puodelio ir stebėjo margą žmonių, apžiūrinėjančių paveikslus, minią.

– Ir ką apie juos manote? – paklausė jis ramiu, maloniu balsu.

– Apie žmones ar apie paveikslus? – atsakė ji, ir abu nusijuokė.

Paroda baigėsi septintą. Aivenas pasiūlė, jeigu ji neužsiėmusi, užsukti su juo į mažą itališką restoranėlį, esantį netoliese. Pasak

jo, tenai tiekiamas gardus valgis. Tai buvo pradžia to, kas paskui jos gyvenime tapo pastovu.

Žinoma, ji neišvengė namiškių kamantinėjimų, maždaug po mėnesio jiems parūpus, kur ji eina ir su kuo. Virdžinija visai nenustebo, kad šeima, išgirdusi jos atsakymą, reagavo į tai su siaubu. Baigęs koledžą, Aivenas neatsispyrė traukai užsiimti kūno rengyba. Dabar jis dirbo asmeniniu treneriu, bet buvo gabus iš prigimties, puoselėjo didžiules svajones, griežtai laikėsi darbo etikos, ir turbūt tai buvo vieninteliai bruožai, siejantys jį su Bobu.

– Mama, susirask kokį bendraamžį našlį, – atžariai mestelejo Ana.

– Neieškau žmogaus, su kuriuo norėčiau susituokti, – atsakė Virdžinija. – Bet man iš tikrųjų patinka smagiai, įdomiai praleisti vakarą.

Žvilgtelėjusi į savo laikrodį, sumojo ramiai stovinti jau ne vieną minutę ir suprato kodėl. Ar įmanoma, kad nors juos skiria dvidešimt metų, ji rimtai mąsto apie galimybę ištekėti už Aiveno? Ji atsakytų – taip.

Tą mintį vydama šalin, Virdžinija vėl ėmė tyrinėti buvusių pirmųjų ponių sukneles. Įdomu, ar kuri jų suvokė ar bent nujautė, kad ir joms ateis tokia diena kaip ši, pasvarstė moteris. Juk ir aš nė neįsivaizdavau, kaip pasikeis mano gyvenimas. Jeigu Bobas tebebūtų gyvas ir pasukęs į politiką, gal jau būtų meras, senatorius ar net prezidentas. Bet jis įsteigė bendrovę, pastatė gyvenamąjį rajoną ir sugalvojo jai būdą remti tai, kuo ji tikėjo, pavyzdžiui, muziejų.

Šis pokylis sutraukė įžymybes ir dosniausius miesto rėmėjus. Virdžinija, mecenatų valdybos narė, šįvakar bus svarbiausia asmenybė, visų dėmesio centras, ir už tokią garbę turi dėkoti Bobo pinigams.

Moteris išgirdo žingsnius už nugaros. Artinosi jos trisdešimt šešerių duktė Ana, kurios suknelė buvo tokia pat graži, kokią buvo užsisakiusi ir sau. Ana išnaršė internetą ieškodama apdaro, panašaus į Oskaro de la Rentos kurtą aukso spalvos nėrinių

suknelę, kokia buvo pasipuošusi Hilari Klinton per inauguraciją 1997 metais.

– Mama, ant raudonojo kilimo jau pasirodė žiniasklaida, be to, tavęs ieško Aivenas. Jam atrodo, kad norėtum būti tenai.

Virdžinija stengėsi nesigilinti į tai, ką pasakė duktė. Žodžiai „jam atrodo, kad norėtum“ buvo pasyviai agresyvūs, tarsi Ana geriau žinotų, ko norėtų jos motina. Bet, žvelgiant iš šviesiosios to reikalo pusės, Ana turbūt nuoširdžiai pasišnekėjo su Aivenu ir, jam paprašius, atėjo jos ieškoti.

O, kad mano šeima susitaikytų su sprendimu, kuri galų gale priimsiu, kiek nusivylusi pagalvojo Virdžinija. Jie pasinėrę į savo gyvenimą ir turės viską, ko tik jiems prireiks. Duokite man ramybę ir leiskite gyventi taip, kaip man patinka.

Ji mėgino nustumti tą mintį tardama:

– Ana, atrodai pribloškiamai. Labai tavimi didžiuojuosi.

Jos kartu išėjo iš galerijos mėlynai Virdžinijos taftai šiugždant šalia auksinių Anos nėrinių.

Vėliau tą vakarą juodus Virdžinijos plaukus ir ryškų drabužį pastebėjo bėgikas, risnojęs per Centrinį parką. Jis stabtelėjo, koja užkliuvęs už kažkokio daikto, kyšančio iš sniego. Ir buvo sukrestas, kai išvydo, kad moteris, į kurią žiūrėjo, buvo negyva, bet spoksojo į jį atviromis akimis, o jos veide buvo sustingęs baisus išgastis ir siaubas.

Virdžinija Veikling nukrito – arba buvo nustumta – nuo muziejaus stogo.

1

Laurai Moran nepraslydo pro akis patenkinta jos devynerių sūnaus mina, žiūrint, kaip padavėjas deda ant stalo jos pusryčius.

– Ir ką slepi? – nusišypsojo ji.

– Nieko, – atsakė Timis. – Tik pamaniau, kad iš tikrųjų šauniai atrodo su šiuo kostiumėliu.

– Labai tau ačiū, – pamaloninta tarė Laura, nors ir pagalvojo, kad Timio pavartotas žodis „šauniai“ yra dar vienas berniuko brendimo požymis. Šiandien jam nereikėjo eiti į mokyklą, nes mokytojai dalyvavo mokslinėje konferencijoje. Todėl Laura nusprendė eiti į darbą vėliau, norėdama nusivesti pusryčių Timį ir tėvą. Timis pusryčiavo „Sarabeth’s“ restorane jau kokius dvidešimt kartų, bet niekada nepritarė mamai, kai ji užsisakydavo Benedikto kiaušinių su lašiša.

– Nė vienam nepatartina pusryčiams valgyti žuvies, – su pasitikėjimu išrėžė Timis. – Juk taip, seneli?

Jei Laurai būtų reikėję rūpestingai pasirinkti varžovą, kuriam sūnus jautė meilę ir prieraišumą, geresnio pavyzdžio už savo tėvą Leo Farlį nebūtų radusi. Kiti Timio bendraamžiai žavėjosi sportininkais, komikais, muzikantais, o Timis žvelgdavo į savo senelį, atsistatydinusį pirmąjį Niujorko policijos departamento komisarą, tarsi į kokį Supermeną.

– Labai nenoriu to sakyti, vaike, – ryžtingai prabilo Leo, – bet tu negali visą gyvenimą kimšti blynų, užlietų šokoladu ir apibarstytų cukraus pudra. Po trisdešimties metų suprasi, kodėl

tavo mama valgo žuvį, o aš apsimesiu besigardžiuojąs šiuo kalakutienos kumpiu, kurio skonis lyg popieriaus.

– Ir ką judu ketinat veikti šiandien? – šypsodama paklausė Laura.

– Žiūrėsime „Knicks“ ir „Pacers“ varžybas, – atsakė Timis. – Vakar vakare jas įsirašėm. Tarp sirgalių ieškosiu Alekso, sėdinčio geriausioje vietoje.

Staiga Laura padėjo šakutę. Paskutinį kartą šnekėjosi su Aleksu Bakliu prieš du mėnesius – ir prieš du mėnesius Aleksas išėjo iš jos kuriamos televizijos laidos, norėdamas susitelkti į savo, teisininko, praktiką. Laurai net nespėjus suvokti, koks svarbus Aleksas tapo kasdieniame jos gyvenime, jis iš jo pasitraukė.

Ji ne šiaip sau dažnai pajuokaudavo, kad jai reikia klonu. Buvo nuolat užsivertusi darbais, motinystės rūpesčiais, bet kai neliko Alekso, jai atsivėrė akivaizdi tuštuma. Laura kasdien triūsė, yrėsi į priekį, telkdama dėmesį į namus ir darbą, deja, tai nepadėjo.

Timiui užsiminus apie Aleksą, ji tikėjosi tėvą pašoksiant ir pasiteirausiant: *Kaip, beje, gyvuoja Aleksas? Arba: Gal Aleksas norėtų pavakarieniauti su mumis šią savaitę?* Bet Leo įsidėjo į burną dar vieną kalakutienos kumpio kąsnį. Laurai atrodė, kad ir Timis stebėjosi, kodėl paskutiniu metu jie nebesimato su Aleksu. Jei turėtų spėti, pasakytų, kad sūnus suprato senelio užuominas tiesmukai to neklausinėti. Taigi berniukas užsiminė apie geriausią tarp sirgalių Alekso vietą.

Laura stengėsi kalbėti atsainiai.

– Žinai, Aleksas beveik visada dosniai juos remia. Ten yra jo vieta, bet ją gali būti užėmęs ir kitas žmogus.

Jos sūnaus veidas ištįso. Timiui pavyko nepalūžti pamačius, kaip buvo nužudytas jo tėvas. Laurą užgulė slogutis, kai ji suprato, kad berniukas mėgina tėvą pakeisti Aleksu.

Ji nurijo paskutinį gurkšnį kavos.

– Ką gi, metas užsidirbti algą.

Laura dirbo laidos „Įtariamieji“, kurioje buvo narpliojamos „ypatingos“, tikrais faktais pagrįstos, bet neišaiškintos nusi kaltimų bylos, prodiusere. Laidos pavadinimas reiškė, kad jie

kalbindavo žmones, kurie, tiriant nusikaltimus, tapo neoficialiais įtariamaisiais. Jie nebuvo oficialiai apkaltinti, bet ant jų krito įtarimų šešėlis. Kuriant ypatingą laidą, Laurai visados būdavo labai sunku imtis vienos bylos, bet ji rinkdavosi iš dviejų naujausių.

Ji pakštelėjo Timiui į galvą.

– Grįšiu namo vakarienei, – pažadėjo. – Valgysim keptą vištą? – Ją vis grauždavo kaltė, kad sūnui negamina sveikesnių patiekalų.

– Nesijaudink, mama, – nuramino Timis. – Jei susivėlinsi, sukirsim picą.

Leo atstūmė kėdę.

– Šįvakar turiu užsukti į specialiosios paskirties būrio būstinę. Nuėsiu, kai parsirasi į namus, ir grįšiu vakarieniauti aštuntą.

Prieš kelerius metus Lauros tėvas vėl įbrido į teisėsaugos vandenį, prisidėdamas prie Niujorko policijos departamento antiteroristinės grupės.

– Puiku, – pasakė Laura. Jai buvo sunku patikėti, kokia ji laiminga, turėdama šiuos du džentelmenus – šešiasdešimt penkerių tėvą ir devynerių sūnų, visuomet besielgiančius taip, kad jos gyvenimas taptų lengvesnis.

Po penkiolikos minučių ji atėjo į darbą, kur akimoku rūpesčių jai sukėlė kitas žmogus.

– Jau pradėjau svarstyti, ar apskritai pasirodysi, – iš savo kabineto šūktelėjo Rajanas Nikolsas, Laurai einant pro šalį. Jis įdarbintas jos laidoje vos prieš tris mėnesius, bet jai vis dar buvo neaišku, ką tas vyras veikia studijoje kiaurą dieną. – Turiu mums tobulą bylą, – suriko jis, kai ji apsimetė jo negirdinti.

2

Laura tyčia nepaisė Rajano šūkalojimų ir, prieš pradėdama su juo pokalbį, nudrožė į savo kabinetą. Jos sekretorė Greisė Garsija išsyk pajuto, kad ji nepatenkinta.

– Ir kas ne taip? Maniau, nusivedei savo dailutį sūnų pusryčių.

Kartais Laura pagalvodavo, kad Greisė labiau jaudinasi ne dėl savo laisvalaikio, o dėl jai būtino atokvėpio.

– Kaip gali sakyti, kad kažkas negerai? – paklausė Laura.

Greisė pažvelgė į ją, tarsi sakytų: *Ar tikrai to paklausei manęs?* Ji visada gebėdavo skaityti Lauros mintis tarsi kokią knygą.

Savo kabinete Laura nubloškė rankinę ant stalo, ir Greisė nedelsdama nusekė įkandin jos, nešina puodeliu karštos arbatos. Mergina vilkėjo ryškiai geltona palaidine, segėjo neįtikėtinai siaurą pieštuko formos sijoną, avėjo juodomis basutėmis penkių colių aukštumo pakulne. Kaip jai pavykdavo ką nors nešant nepargriūti, Laurai buvo nesuvokiama.

– Pamatęs mane išeinančią iš lifto, Rajanas įgėlė, kad vėluoju, – iškošė Laura.

– Jis kalba, ir tiek, – sušuko Greisė. – Juk visiems neprasprūdo pro akis, kad jo čia nebūna nė kvapo tais rytais, kai išvakarėse jis pasiaučia kokiam nors aukštuomenės renginyje, kuris aprašomas šeštame puslapyje?

Atvirai šnekant, Laura nė sykio nepastebėjo, kad Rajano nėra. Jos manymu, nebuvo jokio reikalo jam čia kiurksoti, kol ateis laikas įjungti kameras.

– Ar mes šnekame apie dvigubus Rajano darbo valandų standartus? – pasigirdo Lauros asistento Džerio Kleino, išėjusio iš

gretimo kabineto ir stoviniuojančio prie durų, balsas. Kad ir kaip Laura apsimetinėjo nepritarianti be paliovos tarpusavy liežuvaujantiems Džeriui ir Greisei, iš tiesų turėjo pripažinti, kad darbe juodu suteikdavo jai smagiausių valandėlių. – Ar Greisė tau sakė, kad jis visą laiką trynėsi prie kabineto ieškodamas tavęs?

Greisė papurtė galvą.

– Stengiausi nesugadinti jai ryto. Visai netrukus ji susitiks su tuo vyruku. Laura, ar kas nors jam pasakė, kad tu esi viršininkė? Jis – lyg koks Breto klonas, šmirinėjantis po kontorą.

Šiaip Greisė buvo teisi. Bretas Jangas buvo Fišerio Bleiko studijos galva. Jis ilgai ir sėkmingai darbavosi televizijoje. Buvo griežtas, koks gali būti viršininkas, bet nusipelnė teisę plukdyti savo laivą tokia tvirta, kieta ranka, kokia ir norėjo.

Rajanas Nikolsas buvo visai kas kita. Fišerio Bleiko studijoje jis pasirodė mažiau nei prieš keturis mėnesius, o iki tol buvo kylanti teisininkų pasaulio žvaigždė. Su pagyrimu baigęs Harvardo teisės mokyklą, dirbo sekretoriumi Aukščiausiąjame Teisme. Būdamas federaliniu kaltintoju, vos per kelerius metus laimėjo bylas, apie kurias rašė „New York Times“ ir „Wall Street Journal“. Bet, užuot toliau ugdęs praktikuojančio teisininko įgūdžius, metė federalinio prokuroro darbą, kad galėtų dirbti pusę etato kabelinės televizijos žinių stotyse, siūlydamas momentinę teisiųjų ginčų analizę ir nušviesdamas teismo procesus. Dabar visi nori būti garsenybės, pagalvojo Laura.

Be to, Bretas Jangas pasamdė Rajaną nauju jos laidų vedėju, nepasitaręs su ja. Lauros nuomone, puikus darbuotojas buvo Aleksas, su kuriuo dirbti vienas malonumas. Šis talentingas teisininkas pripažino, kad Lauros laidų sėkmę lemia jos gebėjimas planuoti. Būdamas kvalifikuotas kvotėjas, meistriškai apklausdavo laidos dalyvius, manančius, kad sėkmingai išsisuks kartodami tą patį melą, kokį rietė per pradinį bylos tyrimą.

Iki šiol Rajanas pasirodė tik vienoje laidoje. Jis negalėjo pasigirti nei Alekso patirtimi, nei įgimtais jo gebėjimais, bet toli gražu nebuvo toks nevykėlis, kokį baiminosi išvysti Laura. Ji

labiausiai nerimavo dėl to, kad savo vaidmenį studijoje Rajanas suvokė kitaip negu Aleksas. Jis vis rasdavo būdų, kenkiančių jos sumanymams. Rajanas dirbo patarėju teisės klausimais ir kitose studijos laidose. Net buvo šnekama jį kursiant savo laidą. Tai, žinoma, nebuvo sutapimas, kad Rajano dėdė – vienas artimiausių Breto draugų.

Taigi grįžus prie klausimo, kuris, Greisės manymu, buvo retorinis: *Ar Rajanas žino, kad Laura – jo viršininė*, Laura pasvarstė, kaip yra iš tikrųjų.

Ji neskubėdama įsitaisė prie savo stalo ir paprašė Greisės pakviesti Rajaną ir jam pranešti, kad yra pasirengusi šnektelėti su juo.

Gal tai yra nereikšminga, bet jeigu Rajanas nori pasikalbėti su ja, pereiti koridoriu turės jis.